

Η αγάπη και η εμπιστοσύνη στον Τριαδικό Θεό (Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, Θεολόγος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Μετά το θαύμα του πολλαπλασιασμού των πέντε άρτων, αφού έθρεψε ο Ιησούς σωματικά τις πέντε χιλιάδες ανθρώπων, αναγκάζει τους μαθητές Του «εμβήναι εις το πλοίον και προάγειν αυτόν εις το πέραν »[1], αποστέλλοντάς τους στην τρικυμιώδη θάλασσα των Εθνικών, για να κηρύξουν το Ευαγγέλιο, αντιμετωπίζοντας παντός είδους πειρασμό [2].

Ο Ιησούς προσευχόταν και οι μαθητές κωπηλατούσαν ταξιδεύοντας μέσο της λίμνης. Ξαφνικά ξέσπασε καταιγίδα. Δυνατός αέρας επηρέαζε τη θάλασσα και τα

κύματα κτυπούσαν στο πλοiάριο. Οι μαθητές απεγνωσμένοι προσπαθούσαν να κρατηθούν.

Τότε ο Πέτρος είπε στον Κύριο «Κύριε, ει συ ει, κέλευσόν με προς σε ελθείν επί τα ύδατα »[3]. Ο Ιησούς του είπε «ελθέ. Και καταβάς από του πλοίου ο Πέτρος περιεπάτησεν επί τα ύδατα ελθείν προς τον Ιησούν »[4]. Όσο περπατούσε στη θάλασσα και έβλεπε τον Ιησού πήγαινε κανονικά. Όταν όμως έστρεψε για λίγο τα μάτια του προς τη φουρτουνιασμένη θάλασσα και αισθάνθηκε τον άνεμο να ριπίζει το πρόσωπό του, φοβήθηκε και άρχισε να βουλιάζει. Ο Πέτρος «βλέπων τον άνεμον ισχυρόν εφοβήθη »[5]. Αναμφίβολα κάποιο λάθος διέπραξε, που κλόνησε την πίστη του και γέμισε αμφιβολίες την ψυχή του. Το λάθος του ήταν ότι αντί να ατενίζει τον Κύριο, έστρεψα την προσοχή του, τα βλέμματά του προς τη θάλασσα.

Κάτι παρόμοιο πράττουμε κι εμείς στην καθημερινή μας ζωή. Αντί να στρέφουμε τα μάτια μας στο Χριστό, τα στρέφουμε στους ισχυρούς ανέμους και στα δυσεπίλυτα προβλήματα. Ασχολούμαστε με αυτά διαρκώς που νομίζουμε ότι θα

μας πνίξουν, λησμονώντας ότι σκοπός της ζωής μας είναι να φτάσουμε στον Κύριο περπατώντας πάνω στην τρικυμία, δηλαδή αντιμετωπίζοντας τις δυσκολίες και τα προβλήματά μας με θερμή πίστη «αφορώντες εις τον της πίστεως αρχηγόν και τελειωτήν Ιησούν» [6].

Σε αυτήν την δύσκολη στιγμή ο Χριστός ήλθε περπατώντας πάνω στα κύματα και πρώτα θεράπευσε την ολιγοπιστία του Πέτρου και μετά κατέπαυσε τον άνεμο με αποτέλεσμα να ηρεμήσουν οι υπόλοιποι Μαθητές και να Τον ομολογήσουν ως τον αληθινό Υιό του Θεού [7].

Ο Χριστός κινείται με διαφορετικό κάθε φορά τρόπο προς εμάς. Άλλοτε αποσύρεται από την ζωή μας, αναστέλλει την Χάρη Του και μας αφήνει να δοκιμασθούμε, ώστε έτσι να καταλάβουμε και την αδυναμία μας και να εκφρασθεί και η ελευθερία μας. Υπάρχουν πολλές τέτοιες περιπτώσεις στην ζωή μας που φαίνεται ότι τα προβλήματα είναι πολλά και είμαστε μόνοι, εγκαταλελειμμένοι και από αυτόν τον Ίδιο τον Θεό. Άλλοτε ο Χριστός έρχεται μέσα στα κύματα της ζωής μας, στους πειρασμούς που μας βασανίζουν και μας ζητά να βγούμε από το πλοίο της ζωής μας, να βγούμε, δηλαδή, από την φιλαυτία και τον εγωϊσμό μας και να βαδίσουμε πάνω στα κύματα γιατί εκεί θα δοκιμασθή η πίστη μας. Όμως εμείς ολιγοπιστούμε, δεν έχουμε την ψυχική ανδρεία να βγούμε από το καταφύγιο του εαυτού μας, και κλεινόμαστε μέσα στην φυλακή του εγώ μας. Και άλλοτε ο Χριστός εισέρχεται μέσα στο πλοίο της ζωής μας και τότε έρχεται μεγάλη γαλήνη και ειρήνη. Ο Χριστός χρησιμοποιεί και τους τρεις τρόπους για να μας βοηθήσει και να μας σώσει.

Αφήνει τους μαθητές ο Ιησούς να βασανίζονται από την τρικυμία, για να τους ασκήσει στην υπομονή και να τους καταστήσει καρτερικούς. Εμφανίζεται σε αυτούς τη στιγμή που επικαλούνταν το Θεό των όλων, για να τους δείξει ότι Αυτός είναι ο υπεράνω όλων Θεός που δίνει χέρι βοήθειας σ' αυτούς που τον επικαλούνται, σύμφωνα με τον Άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά, αρχιεπίσκοπο Θεσσαλονίκης [8].

Όταν στις ώρες των καταιγίδων της ζωής μας απουσιάζει ο Χριστός, τότε κινδυνεύουμε να καταποντιστούμε στην απόγνωση και στην απελπισία. Όταν όμως έχουμε το Χριστό έστω και συμφορές να μας βρούνε, αγωνιζόμαστε, παλεύουμε με υπομονή και καρτερία και παρακαλούμε τον Κύριο να μας ενισχύει, ούτε απελπιζόμαστε, ούτε απογοητευόμαστε. Η φράση του Ιησού «θαρσείτε, μή φοβείσθε» μας δίνει θάρρος, δύναμη και αισιοδοξία. Γι' αυτό και η Εκκλησία αν και καθημερινώς πολεμείται, «Εκκλησίας ουδέν ίσον. Μη μοι λέγε τείχη και όπλα· τείχη μεν γαρ τω χρόνω παλαιούνται, η Εκκλησία δε ουδέποτε γηρά. Τείχη

βάρβαροι καταλύουσιν, Εκκλησίας δε ουδέ οι δαίμονες περιγίνονται...Τοιούτον έχει μέγεθος η Εκκλησία· πολεμουμένη νικά· επιβουλευομένη περιγίνεται· υβριζομένη λαμπρότερα καθίσταται· δέχεται τραύματα και ου καταπίπτει υπό των ελκών· κλυδωνίζεται, αλλ' ου καταποντίζεται· χειμάζεται, αλλά ναυάγιον ουχ υπομένει· παλαίει, αλλ' ουχ ηττάται· πυκτεύει, αλλ' ου νικάται »[9].

Μέσα στη θάλασσα και την τρικυμία της ζωής ο Χριστός μας, μας απλώνει το χέρι, ζητώντας μας να Τον εμπιστευθούμε. Καταποντιζόμαστε καθημερινώς μέσα στα προβλήματα και το άγχος της καθημερινότητας, όμως να έχουμε θάρρος και αισιοδοξία ότι δεν είμαστε μόνοι μας. Στο τιμόνι της ζωής μας στέκει ο Χριστός και περιμένει να Τον αφήνουμε να μας οδηγεί πάντοτε Αυτός. Είναι έτοιμος να απλώσει το παντοδύναμο του χέρι, για να μας βοηθήσει. Εκείνος που ενίσχυσε τον Πέτρο να περπατήσει πάνω στα κύματα, ο ίδιος θα τον ενίσχυε να αντισταθεί και στον ισχυρό άνεμο. Η πίστη και η απόλυτη εμπιστοσύνη στη Θεία Πρόνοια, στο Χριστό είναι σωσίβιο, που οδηγεί στην γαλήνη και στη σωτηρία. Εκείνος άλλωστε μας το υποσχέθηκε και δεν παίρνει το λόγο του πίσω, όπως συνήθως κάνουμε εμείς «ου μη σε ανώ, ουδ' ου μη σε εγκαταλείπω »[10].

Η απόλυτη εμπιστοσύνη, η πίστη δηλαδή στο Χριστό δηλώνει την αυθεντική και αληθινή αγάπη του χριστιανού. Η πίστη είναι «Θεού δύναμις και Θεού σοφία »[11], υπερβαίνει την σοφία του κόσμου τούτου και απευθύνεται στην ελευθερία του κάθε ανθρώπου. Σύμφωνα με τον Μέγα Αντώνιο, η πίστη είναι η θεληματική συγκατάθεση της ψυχής [12]. Πίστη στη Θεία Πρόνοια σημαίνει πίστη στο Θεό.

Η πίστη στο Θεό, στην Εκκλησία είναι η μόνη ίσως παρηγοριά κυρίως αυτές τις δύσκολες ημέρες όπου η πύρινη λαίλαπα οδήγησε πολλές οικογένειες αδελφών μας στο θάνατο. Βιώνουμε την αλληλεγγύη, με ένα ισχυρό συναίσθημα αδελφοσύνης

και ενότητας. Ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, ο Θεός της αγάπης, στον οποίο καταφεύγουμε και πρέπει να καταφεύγουμε καθημερινά κοντά Του, σέβεται την ελευθερία μας, δεν εκβιάζει τη σωτηρία των ανθρώπων, αλλά παραμένει πάντοτε ο Θεός της αγάπης, που ηρεμεί τον πόνο, απαλλάσσει και παρηγορεί τους ανθρώπους, όπως ηρέμησε και παρηγόρησε τους μαθητές στη φουρτουνιασμένη θάλασσα, που ακούσαμε στο Ευαγγέλιο. Παραμένει πάντοτε ο Θεός της αγάπης και όχι ο Θεός της βίας και του μίσους. Είναι δίκαιος κριτής, όχι όμως Θεός τιμωρός. Ο κάθε ένας κρίνεται από τις πράξεις και τα λόγια του.

Ας εναποθέσουμε τη ζωή μας στο Θεό, να τον επικαλούμαστε καθημερινά και αδιάλειπτα και κυρίως στις στιγμές της καθημερινότητας όπου εντοπίζουμε δυσκολίες, αδιέξοδα και προβλήματα και στην προσευχή μας, το ακαταμάχητο μας όπλο, να Τον παρακαλούμε να αναπαύσει όλους τους αδελφούς μας που έφυγαν από τη ζωή ένεκα των πυρκαγιών στην Αθήνα και να καταπραΰνει τις πληγωμένες ψυχές των συνανθρώπων μας που επλήγησαν από την φοβερή αυτή καταστροφή. Αυτό το δείγμα της αγάπης μας αποδεικνύει ότι παραμένουμε Ορθόδοξοι Χριστιανοί, γιατί η πραγματική αγάπη είναι τα διαπιστευτήρια του γνήσιου και αληθινού πιστού. Αμήν.

Παραπομπές:

- 1. Ματθαίου 14,22.**
- 2. Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, Ομιλία 32η στο Ευαγγέλιο με θέμα την καθησύχηση της τρικυμίας όπου γίνεται λόγος και για τους πειρασμούς.**
- 3. Ματθαίου 14,28.**
- 4. Ματθαίου 14,29.**
- 5. Ματθαίου 14,30.**
- 6. Εβραίους 12,2.**
- 7. Ματθαίου 14,33.**
- 8. Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, Ομιλία 32η στο Ευαγγέλιο με θέμα την καθησύχηση της τρικυμίας όπου γίνεται λόγος και για τους πειρασμούς.**
- 9. Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου, Ότε της Εκκλησίας έξω ευρεθείς ο Ευτρόπιος 1, PG 52, 398.**
- 10. Εβραίους 13,5.**
- 11. Α΄ Κορινθίους 1, 24.**
- 12. Αγίου Αντωνίου του Μεγάλου, Παραινέσεις περί ήθους ανθρώπων και χρηστής πολιτείας, κεφ. ρμα΄, Φιλοκαλία, τόμος Α΄, εκδόσεις Αστήρ, Αθήνα 1982, σελ. 23.**